

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

STEFANIE LONDON

Baleto įkvėpti

2016 rugsėjis–spalis

Knygute.lt

Stefanie London
(Stefani London)

BALETO İKVÉPTI

Romanas

Versta iš Stefanie London, Only the Brave Try Ballet, 2014

© Stefanie London, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rima Čeliauskaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0117-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Kas sieja baleriną ir futbolo žaidėją? Tokį klausimą svarstė Džasmina Bel, stebėdama futbolininką, priešais ją bandantį atlikti *plié*. Be būtinybės turėti lanksčias pakinklines sausgysles, jie neturi nieko bendro. Visiškai nieko. Bet štai jie čia.

Ji stovėjo studijos viduryje, dėvėjo įprastą juodą triko, tampres ir buvo apsiavusi baletu batelius. Šokėjui tai tarsi antra oda, bet šįvakar dar nuogesnei jaustis būtų nebeįmanoma, net jei stypsočiau čia pliku užpakaliu. Ji sunėrė rankas ant krūtinės.

- Pradėkim iš pradžių. Nuleiskite pečius, - Džasmina bandė kvėpuoti ramiai. Atpalaidavo pečius, rankas ištiesė į pirmą poziciją ir pasuko pėdas viena linija. - Pasiruoškite... Kairę ranką ant atramos ir *plié* - vienas, du, trys, keturi...

Vyriškis priešais ją nusivaipė ir vykdė nurodymus su tingiu atsainumu. Viskas, kas susiję su Grantu Farliu, ją erzino: ir pasipūtėliška šypsena veide, ir tai, kaip jai kalbant pakildavo tankūs šviesūs jo antakiai. Šalia tokio vyro moteriai susikaupti neįmanoma.

Laikydamosi atokiau, ji stebėjo judesius ir taisė tik žodžiu. Paprastai mokinių laikyseną pataisydavo rankomis, bet šįkart jos smegenys kažkodėl rėkė: *Žiūrėk, bet neliesk*. Gal dėl to, kad Grantas judėjo taip pasitikėdamas savimi, kad net buvo pavydu, o gal todėl, kad po šešių mėnesių viengungystės jis atrodė tinkamas kąsnelis.

Dideliam jos nusivylimui, jis greitai mokėsi, nors be perstojo kvailiojo.

- Puikiai sekasi, - tarė Džasmina, kai jie stabtelėjo prieš pakartojimą. Ji pasiryžo elgtis profesionaliai, nors tai buvo sunkiau, nei atlikti *pas de deux* iš „Don Kichoto“ trečio veiksmo. - Jau matau tobulėjimą, nors tai tik pirma pamoka.

- Ne taip jau ir sunku. - Įsmeigęs mėlynas akis jai į veidą Grantas sukėlė šurpulį. Savo tonu sumenkino pagyras. - Tūpčioju aukštyn ir žemyn vietoje. Ir dvimetis galėtų.

Džasmina pasišiaušė. Tik kietakaktis australiško futbolo žaidėjas nepajėgus suprasti žingsnelio, kurio ji išmokė, svarbos.

Ji sučiaupė lūpas.

- Pernelyg supaprastinate, ar taip nemano-te?

- Nelabai. - Jis sunėrė rankas ir atsirėmė į at-
ramą, perliedamas ją žvilgsniu. - Galit vadinti
tai įmantriais prancūziškais vardais, jei norit,
bet iš esmės tai tik pritūpimai.

- Na, niekada nemaniau, kad įmanoma siekti
karjeros vaikantis mažą raudoną kamuoliuką. -
Džasmina kilstelėjo smakrą. - Bet tik pažiūrė-
kit.

- Mūsų kamuoliai *nėra* maži, - nutęsė jis, lū-
pų kampučiais išspaudęs šypsena.

Merginos skruostai užsidegė raudoni.
Užuominą ji praleido pro ausis ir įjungė muzi-
ką, pasiruošė kartoti pratimą.

- Dar kartą iš pradžių.

Pasigirdus melodijai, jis darė, ką ir ji, sulen-
kęs kojas į pirmą poziciją. Kaip mokytoja, ji
negalėjo praleisti pro akis, kad Grantas juda
klaidingai, klubus laiko netiesiai, o pėdas pa-
sukęs į vidų. Ji siektelėjo pataisyti, bet, suvei-
kus smegenims, atitraukė ranką.

- Aš nesikandžioju.

Į vilko panaši šypsena nieko gero nežadėjo,
bet Džasmina neleis, kad kažkoks pasipūtęs
tipas apsuktų jai galvą. Ji mokytoja; ji vado-
vauja.

- Laikykite klubus tvirtai. - Ji žengė į priekį ir

uždėjo rankas jam ant klubų. Standūs vyro raumenys po delnais buvo karšti kaip ugnis. Jis dar kartą atliko *plié*, o Džasmina padėjo, nekreipdama dėmesio į perbėgusią kibirkštėlę. – Stebėkite, kad stovėtumėte tiesiai. Taip geriau išlaikysite pusiausvyrą ir nevirsite į priekį.

– Štai taip? – Grantas sugriebė jos ranką ir uždėjo sau ant pilvo. Per marškinėlius ji jautė banguojančius raumenis. Sportinės tamprės išryškino kiekvieną raumenį, kiekvieną iškilimą...

Džasmina nurijo seiles, kraujas pulsavo taip, tarsi būtų nubėgusi maratoną. *Susiimk*.

– Taip, būtent taip.

Ji atitraukė ranką, tačiau karštis vis dar degino pirštų galiukus.

Tikrai pasmaugs Elizą, turbūt jau buvusią geriausią savo draugę, kad įtraukė į šitą košę. Tikrai...

– Žemė kviečia Kuodelį. – Grantas pamojavo jai prieš nosį ir sukikeno, kai Džasmina vėl sutelkė dėmesį. – Nesuprantu, kaip tai padeda pakinklinėms sausgyslėms. Argi neturėtume atlikti tempimo pratimų ar dar ko nors? Reikėtų paskubinti tą lankstumo reikaliuką. Artėja svarbios rungtynės.

Jis papurtė koją ir patrynė raumenį.

- Lankstumas - ilgas procesas. Negalima po vienos baletų pamokos tikėtis, kad tapsite akrobatu. Reikia laiko.

- Užteks, jei išvengsiu traumų, - atsakė jis. - Bet jei norit parodyti, kaip užsikelti kojas už galvos, tai prašom.

- Tai ne cirko grupė „Cirque du Soleil“, - Džasmina iškošė pro dantis.

- O galėtų būti. - Jis žvilgtelėjo į laikrodį virš galvos. - Bet, kad ir kaip keistai tai nuskambės, aš čia ne tam, kad linksminčiausi. Noriu pratampyti pakinklines sausgysles ir grįžti prie *tikrų* treniruočių.

Džasmina nesiruošė leisti jam tarti paskutinį žodį. Žinoma, ji turėjo savo paskatų, kai sutiko Grantą mokyti, bet tai jam nesuteikė teisių elgtis atžariai.

- Tiesą sakant, aš irgi čia didelio malonumo nejaučiu.

- Jei atsipalaiduotumėt, gal ir pajustumėt.

Ji giliai įkvėpė ir prisivertė neatsakyti. Dirstelėjusi į laikrodį su palengvėjimu atsiduso, nes rodyklė artėjo prie aštuntos valandos vakaro. Kartu praleistą valandą vargu ar galima pavadinti sėkminga. Jei jau atvirai, pavadintų šią

pamoką baisiausia iš visų... ir tai tik pati pradžia.

- Jau tiek valandų?

Linksmas tonas pakurstė Džasminą apsimesti šaltakraujiška, abejinga ir ramia. Jai knietėjo išmušti tą pašaipų žvilgsnį iš žavaus veido. Grantas kilstelėjo antakį, tarsi pabrėždamas klausimą.

Toks gyvenimas jos laukia du vakarus per savaitę atei-nantį pusmetį, ir tai jos nė kiek nežavėjo! Deja, šios pamokos ne pats geriausias būdas leisti laisvalaikį. Ne, svarbūs tik doleriai ir centai. Štai ir vėl, kad apmokėtų sąskaitas, ji meilikauja kažkokiam pasipūtėliui, manančiam, kad visas pasaulis jam po kojomis.

- Manau, *pagaliau* galime baigti pamoką, - tarė Džasmina.

- *Taip* smarkiai neliūdėkit manęs atsikračiusi.

Grantas nuleido rankas ir palinko į priekį, platūs pečiai metė ant jos šešėlį.

- Pamokos trunka po valandą, pone Farli, - jos balsas nuskambėjo griežtai, plaučiai buvo sausi ir trūko oro. - Jei norite daugiau laiko, teks tai suderinti su studijos savininke.

- Valandos per akis, *panele* Bel, - paerzino jis ir ranka persibraukė tankius šviesius plaukus.

Kodėl jis toks velniškai patrauklus? Džasminos viduriai apsivertė, kai jo plaukai spriegė į vietą. Ji nužingsniavo iki durų į laukiamąjį, Grantas ėjo su ja - nejaukiai arti. Losjono po skutimosi kvapas nuvinguriavo jos šnervėmis ir smegenyse sužadino nenorimus, bet negalima sakyti, kad nemalonius vaizdus. Akimirka ji užsimerkė, nuslopindama geismą, kuris užsiplieskė kaip degtukas.

Jis nebuvo labai dailus, kokie Džasminai patikdavo. Bet šiurkšti išvaizda traukė. Tvirti žandikauliai, skruostikauliai aštrūs kaip skustuvai; nosis kreiva, lyg kitados sulaužyta ir netinkamai sugijusi. Ji keistai panūdo perbraukti pirštų galiukais per gūbrelių ir įsitikinti, ar jos spėjimai teisingi.

Džasmina įsikando į lūpą. Po galais, nesulauksit, kad ji leistų sau susižavėti tokiu, kaip jis. Pasipūtę egoistai - praeitis, ji norėjo, kad taip ir liktų. Tai tik verslas, kai tik šis vyras susimokės, ji keliaus namo ir pamirš išduotus principus. Pamirš, kad jos svajonė buvo sumažinta iki šito šikniaus.

Grantas nužingsniavo iki krepšio ir panaršęs

ištraukė storą voką. Ištiesė.

- Turėtų užtekti už mano pamokas, - tarė. - Treneris mano, kad lengviau susimokėti į priekį, nes imat tik grynaisiais.

Maloniai sunkus vokas gulėjo Džasminos delnuose. Jis padengs ateinančio mėnesio ar dviejų nuomos išlaidas ir sąskaitas, suteiks jai šiek tiek laisvės. Užplūdo palengvėjimas, tačiau bekišant voką į rankinę iškart užgriuvo gėdos banga. Ji nesivargino suskaičiuoti. Vyrukas, uždirbantis daugiau nei milijoną per metus, jei tikėsime spauda, vargu ar nusuks porą šimtų dolerių už baleto pamokas.

- Ačiū, - sumurmėjo nežiūrėdama, dribtelėjo ant vienos iš sofų ir nusitraukė blauzdynes.

- Kad būtų aiškiau - pamokas turiu lankyti, kad pasidėčiau varnelę. Nepuoselėju slaptų svajonių užsimauti balerinos sijonėlį ir lipti ant scenos. Tad neimkit į širdį, jei nemaldausiu pagyrų.

Išlepeš, pasipūtęs egoistas...

- Puiku. - Atsirišusi baleto batelius, ji siektelėjo pašiltintų juodų odinių batų. Kūnas vėso ir maudė kulkšnis. Prieš apsiaudama Džasmina raukydamasi trynė skaudamą vietą, apčiuopė nelygią, randuotą odą po tamprėmis. - Jūs čia,

kad pasidėtumėt varnelę. Aš čia dėl pinigų.

Jei jis nori žaisti taip, sugebės priimti tiesų atsakymą. Tikėkimės, savaitės prabėgs greitai, ir ji galės toliau spręsti, ką daryti su savo gyvenimu.

Kol jis traukė treningą iš krepšio, po vaizduotei nieko nepaliekančiomis sportinėmis kelnėmis pūpsojo įsitempę Grantu raumenys. Ji visą valandą bandė prisiversti atitraukti akis nuo glaudžiai medžiaga aptemptų šlaunų ir... na, viso kito.

Sprandu pakilęs karštis išsiliejo į skruostus. Ji nukreipė žvilgsnį į šoną, kai jis atsistojo ir pasisuko, žiūrėdamas žemyn į ją, besimaunančią batus.

– Patiko kas nors? – paklausė jis, šypsena parodydamas, kad tai retorinis klausimas.

Po velnių.

Grantas pasigailėjo iškart, kai tik žodžiai išskriejo iš burnos, bet Džasmina Bel žadino norą įgelti. Dygus elgesys ir erzino, ir žavėjo.

Jis buvo pratęs gauti futbolo gerbėjas kaip įkyrius šunis. Bet Džasmina... na, ji visai kita rūšis. Tos ilgos kojos ir rankos, velniškai seksualiai, nepaisant *nelįsk prie manęs* nuostatų. O gal *būtent* tai jam ir patiko.

Džasmina svilino jį akimis taip, tarsi bandytų uždegti jam galvą. Laibas rankas susinėrė ant krūtinės, lyg slėpdama lanksčią figūrą. Ji nesiruošė daryti malonės ir atsakyti į klausimus. Iš dalies jis mėgavosi kova dėl galios; tai buvo toks žaidimas, kokį jis mėgsta žaisti. Dar daugiau – tai toks žaidimas, kokį jis mėgsta laimėti.

Dabar jis įžeidė jos orumą ir kaltės dėl to neįjautė. Reikia laikytis atstumo. Moterys nebuvo nuolatinės jo gyvenimo palydovės... Žmonės nebuvo nuolatiniai jo gyvenimo palydovai. Kuo mažiau žmonių jis sutiks už futbolo komandos ribų, tuo mažiau žmonių turės galimybę jį išnaudoti. Tad Grantas laikėsi atstumo, taip elgėsi ir su ja.

– Tapęs įžymybe pamiršai mandagumą ar tiesiog taip buvai išauklėtas?

Džasmina saldžiai nusišypsojo, kandi veido išraiška gėlė kaip ir pastaba. Išskeltas smakras rodė, kad ji meta iššūkį.

– Tenorėjau žaisti futbolą; būti įžymybe yra tik apgailėtinas šalutinis produktas, – pats nušėbo dėl savo nuoširdumo. Rausvos lūpytės susičiaupė, tamsūs antakiai susimetė į raukšlę virš į sagutę panašios nosies. – Kaip ir baleto pamokos.

- Šiuolaikinio pasaulio bėdos, ar ne? - Ji persimetė krepšį per petį ir nužingsniavo prie durų. Jis nusekė bandydamas užgniaužti šypsena. - Tarsi sakytum: *Vaje, aš įžymybė šiame sunkiame gyvenime.*

- Mielai susikeisčiau vietomis, kad galėtum tai pati patirti.

- Kad ir kaip norėčiau čia pamatyti, kaip bandai suvaldyti krūvą mažių, deja, nepajėgtum susitvarkyti su mano darbu. - Džasmina atidariusi palaikė duris ir nusiviepe šleikščiai saldžia šypsena. - Be to, patį bjauriausią mokinį turiu aš.

Grantas nebesusilaikė - prapliupo nuoširdžiu juoku. Taip, Džasmina kandi, bet jis velniškai tuo mėgavosi.

- Kaip nepasisekė.

Jis palaukė, kol mergina užrakins duris, ir jie nudūlino kiekvienas iki savo automobilio. Paspaudus atrakinimo mygtuką, blykstelėjo jo mersedeso žibintai. Mašinos viduje buvo vėsu, langai praskaidrėjo tik po akimirkos.

Iki to laiko Džasmina dingo. Po kelių minučių Grantas nušvilpė greitkelio, gatvės lempos liejosi į oranžinį rūką, mašina lėkė tuščiu keliu....